

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR.434
din 23.06.2008**

Dosar nr.: 223/2008

Petiția nr.: 4126 din data 13.03.2008

Petent: S G I

Reclamat: M G , V F F G , B
G , A G

Obiect: petentul se consideră discriminat de către autoritățile abilitate, prin neacordarea unei locuințe sociale și susține că reclamații l-au privat, în mod abuziv, de venitul minim garantat și masa la cantina socială

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. S G I , cu domiciliul de corespondență în

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. M. G , V F , F G , cu domiciliul de corespondență la Primăria municipiului Râmnicu Vâlcea din str. G-ral. Praporgescu, nr. 14, județul Vâlcea

I.2.2. B G , A G – judecători în cadrul Tribunalului Vâlcea

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul solicită constatarea existenței unei situații discriminatorii raportată la neacordarea unei locuințe sociale, a venitului minim garantat și masă la cantina socială, de către autoritățile abilitate.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr. 4126 din 13.03.2008, petentul susține că nu a obținut locuință socială și că a suferit un tratament degradant, inuman și discriminatoriu din partea autorităților abilitate să-l asiste social, precum și din partea instanțelor de judecată.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare a petiției înregistrate sub nr. 4126 din 13.03.2008, prin adresa cu nr. 5104 din 01.04.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, primarului municipiului Râmnicu Vâlcea, domnul M G. Prin adresa cu nr. 5105 din 01.04.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției doamnei F G. Prin adresa cu nr. 5106 din 01.04.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției doamnei V F.

4.2. Reclamații au comunicat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției prin adresele înregistrate cu nr. 6321 din 29.04.2008 și nr. 8532 din 17.06.2008.

4.3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.4. Prin adresa cu nr. 7317 din 22.05.2008 a fost citat petentul. Prin adresele înregistrate cu nr. 7315 din 22.05.2008, nr. 7318 din 22.05.2008 și nr. 7319 din 22.05.2008 au fost citați reclamații, pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 17.06.2008. La termen părțile nu s-au prezentat.

4.5. Prin adresele mai sus enunțate, s-a ridicat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la capătul de cerere împotriva magistraților B G și A C, referitor la hotărârea pronunțată de instanța de judecată.

4.6. Petentul nu a comunicat apărările sale față de excepția invocată din oficiu și față de susținerile reclamațiilor.

V. Susținerile părților

Susținerile petenului

5.1.1. Pe fond, astfel cum este redactată plângerea, petentul susține că a fost supus unui tratament inuman și discriminatoriu de către autoritățile abilitate, prin neacordarea unei locuințe sociale și susține că reclamații l-au privat, în mod abuziv, de venitul minim garantat și masa la cantina socială.

5.1.2. Petentul susține că reclamații l-au luat în batjocură și i-au sugerat acestuia să le deseneze canalele în care locuiește.

5.1.3. De asemenea, petentul susține că judecătorii de la Tribunalul Vâlcea au pronunțat o "hotărâre în bataie de joc" prin sentința nr. 71 din dosarul 3974/90/2007, aflat pe rolul Tribunalului Vâlcea.

Susținerile reclamațiilor, M G , V F , G F

5.2.1. Reclamații susțin că petentul a fost beneficiar de ajutor social, fiind în evidențele Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea - Direcția de Protecție Socială din anul 2003. Deși a deținut în proprietate un apartament situat în [redacted] la data la care a beneficiat de ajutor social locuia în [redacted] (adresă la care ulterior și-a stabilit și domiciliul), într-un apartament proprietatea dlui. N G. În anul 2005 însă imobilul menționat anterior a fost executat silit, dl. Slujitoru locuind la acea dată, conform declarațiilor făcute cu ocazia reînnoirii dosarului de ajutor social, în ianuarie 2007, în Râmnicu Vâlcea,

5.2.2. Din verificările efectuate și din notele de constatare întocmite de inspectorul care administrează dosarul de ajutor social al domnului S I în luna martie 2007 a rezultat că acesta nu mai locuiește la această ultimă adresă (fapt confirmat atât de proprietarul apartamentului, T C, cât și de administratorul și președintele Asociației de proprietari G105 Nord). Întrucât niciunul din cei cu care s-a discutat nu a putut preciza noua adresă a domnului S, până la clarificarea situației, plata ajutorului social pentru acesta s-a suspendat, conform Dispoziției Primarului Municipiului Râmnicu Vâlcea.

5.2.3. Reclamații susțin că, deși petentul a solicitat reluarea plății ajutorului social, acesta a indicat ca nouă adresă:

în urma verificărilor efectuate, dumnealui nu a putut fi găsit. Astfel chiar dacă, în repetate rânduri, cu ocazia deplasărilor în teren, i s-a lăsat adresă scrisă pentru a se prezenta la sediul instituției noastre în vederea clarificării situației sale, acesta nu a dat curs invitației. Mai mult, nici proprietarul apartamentului nu a putut fi contactat.

5.2.4. Prin adresa Primăriei Olanu, înregistrată la Direcția de Protecție Socială sub nr. 2913/15.06.2008, s-a confirmat că petentul locuiește pe raza comunei Olanu, sat Casa-Veche. Prin urmare, răspunsul la "plângerea prealabilă" împreună cu copie după Dispoziția Primarului privind încetarea ajutorului social începând cu 1 iulie 2007, i-au fost expediate la această adresă. Totodată, i s-a comunicat reclamantului că are posibilitatea să își depună dosarul, pentru obținerea ajutorului social la Primăria Olanu, instituția noastră, urmând să-l elibereze o adeverință din care să rezulte că nu mai beneficiază de această prestație socială de la Primăria Râmnicu Vâlcea.

5.2.5. Ulterior, domnul S I revine și solicită efectuarea unei noi anchete la adresa la o altă adresă, în vederea reluării ajutorului social. Verificările la această nouă adresă, discuțiile purtate cu vecinii și cu soția proprietarului au relevat faptul că domnul S nu locuiește nici la acest

apartament, fapt confirmat și de asociația de proprietari. Motiv pentru care această solicitare a fost clasată, conform dispozițiilor O.G nr. 27/2002.

5.2.6. De asemenea, reclamații susțin că pe perioada în care petentul a beneficiat de venit minim garantat a fost asistat, în mod gratuit, cu o porție la Cnatina de ajutor social, potrivit dispozițiilor legii nr. 208/1997 privind cantinele de ajutor social, prestația acordată fiind sistată la încetarea plății ajutorului social (și care urmare a faptului că, din verificările efectuate, a rezultat că anterior luării acestei măsuri, nu se mai prezenta în vederea ridicării hranei acordate).

5.2.7. Temeiul juridic în baza căruia s-a dispus măsura încetării ajutorului social îl reprezintă dispozițiile Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, care la art 14 prevede că titularul are obligația să comunice, în termen de 15 zile, orice modificare survenită în situația sa, iar conform art. 6 din același act normativ în cazul în care solicitantul refuză să furnizeze informațiile necesare pentru întocmirea anchetei sociale, se consideră că familia acestuia nu îndeplinește condițiile de acordare a ajutorului social.

5.2.8. Față de starea de fapt relatată și pentru motivele legale arătate, reclamații consideră că nu sunt incidente dispozițiile O.G.nr. 137/2000, republicată, și nu se regăsește prezența unei fapte de discriminare în situația expusă de domnul S I.

5.2.9. Prin adresa nr. 8530 din 17.0.6.2008, reclamații revin cu un punct de vedere prin care aduc la cunoștința Colegiului director faptul că, în urma invitațiilor scrise expediate la toate adresele de pe raza municipiului Râmnicu Vâlcea, indicate de petent în sesizările făcute, acesta s-a prezentat la sediul instituției Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea în data de 14.0.42008 și a formulat o nouă cerere privind reluarea ajutorului social, indicând, de această dată, adresa la care poate fi contactat și unde să i se facă ancheta socială. Întrucât s-a conformat dispozițiilor legale și a indicat o adresă pe raza municipiului la care a putut fi găsit și la care i s-a efectuat ancheta socială, începând cu data de 1 mai 2008, s-a dispus stabilirea dreptului la ajutor social pentru domnul slujitoru Ion și asistarea acestuia prin Cantina de Ajutor Social cu o porție conform Dispoziției nr. 2098/30.04.2008 și adresei DPS nr. 225/29.04.2008.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că, pe fond, petentul invocă caracterul discriminatoriu al tratamentului la care a fost supus, de către angajații instituțiilor publice abilitate să-l ajute în vederea beneficiului venitului minim garantat și masa la cantina socială.

7.1. **În drept**, analizând susținerile părților și excepțiile invocate din oficiu, Colegiul Director reține în primă instanță excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, relativ la criticile petentului cu privire la hotărârea judecătorească pronunțată de judecătorii din cadrul Tribunalului Vâlcea.

7.2. Raportat la obiectul plângerii, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță cu privire la hotararile pronunțate de instanțe de judecată. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”.

7.3. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăpturii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.4. Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.5. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A

no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.6. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înlăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.7. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.8. Colegiul ia act ca potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.328 din 25 august 2005 și publicat în Monitorul Oficial nr. 815 din 8 septembrie 2005 prevede în art.7 că: „Judecătorii și procurorii au îndatorirea să promoveze supremația legii, statul de drept și să apere drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor” iar în art.8 „Judecătorii și procurorii sunt obligați să respecte egalitatea cetățenilor în fața legii, asigurându-le un tratament juridic nediscriminatoriu, să respecte și să apere demnitatea, integritatea fizică și morală a tuturor persoanelor care participă, în orice calitate, la procedurile judiciare.”

În același sens, Legea nr. 303 din 28 iunie 2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare art. 4 prevede că: „(1) Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă.”

7.9. Legea nr. 303/2004 prevede în art. 97 că: „(1) Orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii, direct sau prin conducătorii instanțelor ori ai parchetelor, în legatură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor sau procurorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. (2) Exercitarea dreptului prevăzut la alin.1 nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac.

De asemenea, Legea nr. 317 din 1 iulie 2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prevede în art. 44: „Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește prin secțiile sale, rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată”.

7.10. Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în raport cu faptele care fac obiectul plângerii privind judecatorii care au pronunțat hotărârea în speță, C.N.C.D. neputând să adreseze instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

7.11. Pe fond, Colegiul Director, în analiza actelor sau faptelor de discriminare, se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă **„trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.12. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.13. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2.

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.14. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.15. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.16. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 trebuie constatată o deosebire, excludere, restricție sau preferință.

7.17. Sub aspectul circumstanței concretizate într-un tratament diferit, care întrunește elementul constitutiv al art.2 alin.1, generic deosebire, restricție, excludere, preferință, și care față de obiectul dedus soluționării trebuie să fie materializat, Colegiul director reține că circumstanțierea acestuia este invocată corelativ neacordării unei locuințe sociale, a venitului minim garantat și a hranei asigurate prin cantina socială. (vezi infra parag. 5.1.1., 5.1.2.)

7.18. Din înscrisurile aflate la dosar, Colegiul reține că petentul a fost beneficiar de ajutor social, fiind în evidențele Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea - Direcția de Protecție Socială din anul 2003. Din verificările efectuate și din notele de constatare întocmite în luna martie 2007, a rezultat că acesta nu mai locuiește la ultima adresă și întrucât niciunul din cei cu care s-a discutat nu a putut preciza noua adresă a petentului, până la clarificarea situației, plata ajutorului social pentru acesta s-a suspendat. Deși petentul a solicitat reluarea plății ajutorului social, în urma verificărilor efectuate, acesta nu a putut fi găsit. Astfel chiar dacă, în repetate rânduri, cu ocazia deplasărilor în teren, i s-a lăsat adresă scrisă pentru a se prezenta la sediul instituției în vederea clarificării situației sale, acesta nu a dat curs invitației. Ulterior verificărilor la noua adresă indicată de petent, s-a relevat faptul că acesta nu locuia la respectivul domiciliu, fapt confirmat și de asociația de proprietari. Petentul a beneficiat de venit minim

garantat, a fost asistat, în mod gratuit, cu o porție la cantina de ajutor social, prestația acordată fiind sistată la încetarea plății ajutorului social (și ca urmare a faptului că, din verificările efectuate, a rezultat că anterior luării acestei măsuri, nu se mai prezenta în vederea ridicării hranei acordate). Temeiul juridic în baza căruia s-a dispus măsura încetării ajutorului social l-a reprezentat dispozițiile Legii nr. 416/2001 privind venitul minim garantat, care la art 14 prevede că titularul are obligația să comunice, în termen de 15 zile, orice modificare survenită în situația sa, iar conform art. 6 din același act normativ în cazul în care solicitantul refuză să furnizeze informațiile necesare pentru întocmirea anchetei sociale, se consideră că familia acestuia nu îndeplinește condițiile de acordare a ajutorului social. (vezi infra parag. 5.2.1.-5.2.8)

7.19. De asemenea, Colegiul observă că prin adresa cu nr. 8530 din 17.06.2008, reclamații arată că petentul s-a prezentat la sediul instituției Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea în data de 14.04.2008 și a formulat o nouă cerere privind reluarea ajutorului social, indicând, de această dată, adresa la care poate fi contactat și unde să i se facă ancheta socială. Întrucât s-a conformat dispozițiilor legale și a indicat o adresă pe raza municipiului la care a putut fi găsit și la care i s-a efectuat ancheta socială, începând cu data de 1 mai 2008, s-a dispus stabilirea dreptului la ajutor social pentru petent și asistarea acestuia prin Cantina de Ajutor Social cu o porție conform Dispoziției nr. 2098/30.04.2008 și adresei DPS nr. 225/29.04.2008.

7.20. Având în vedere aceste aspecte, raportat la elementele constitutive ale faptei de discriminare, prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, Colegiul Director ia act că potrivit definiției discriminării, tratamentul diferit trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit datorită unui criteriu. Din probele aflate la dosar, Colegiul Director este de opinie că în speță, nu se poate reține un criteriu prevăzut de art.2 alin.1, respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit mobilul determinant în aplicarea unui tratament prezumtiv diferit.

7.21. Colegiul Director reține că art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile *expressis verbis* enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii oricărui alt criteriu nespecificat de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Raportat însă la elementele particulare ale petiției deduse soluționării, Colegiul Director, din probele aflate la dosar este în imposibilitate de a reține un alt criteriu care a constituit mobilul sau cauza tratamentului diferit aplicat petentului. Sintagma „orice alt criteriu” trebuie interpretată în sensul existenței unui criteriu care este concretizat, materializat în fapt și care constituie

mobiliul principal al actului sau faptului discriminatoriu, care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării.

7.22. De altfel, sub aspectul tratamentului diferențiat, în cauză nu există nici un element de comparabilitate indicat care ar putea induce existența unei situații anologice, astfel încât la situația petentului să se poată reține circumstanța deosebirii, restricției, preferinței sau excluderii în raport cu alte persoane care au beneficiat de dreptul la o locuință socială, venit minim garantat sau porția de hrană la cantina socială.

7.23. Or, coroborând aceste aspecte cu faptele care fac obiectul petiției și definiția discriminării astfel cum este prevăzută în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, în cauză nu se poate reține întrunirea cumulativă a elementelor privind un tratament de deosebire restricție, excludere, deosebire, preferință între persoane care se află în situații comparabile și care sunt tratate în mod diferit datorită unuia din criteriile prevăzute de lege și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.24. Pe de altă parte, Colegiul Director observă că aspectele deduse soluționării de petent, în plângerea înaintată C.N.C.D., au fost soluționate de Primăria municipiului Râmnicu Vâlcea.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul plângerii, cu privire la hotărârile pronunțate de instanțele de judecată.

2. Nu pot fi reținute fapte care intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;

3. Clasarea dosarului;

4. Se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;

5. O copie a hotărârii se va transmite părților: S   G   I , cu domiciliul de corespondență în

; M   G   , V   F   , F   G   ,

cu domiciliul de corespondență la Primăria municipiului Râmnicu Vâlcea din str. G-ral. Praporgescu, nr. 14, județul Vâlcea.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 10.07.2008

Red. D.G., Tehnored. A.P., 4 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.